

CORRESPONSAL DE BARCELONA

Aquesta vegada en comptes de fer de corresponsal, parlaré de mi mateix i d'aquesta corresponsalia.

Ja ha arribat aquell moment que preveia i anunciava quan encara estava a Sta. Eulàlia i ja sabia que n'havia de marxar; aquell moment —deia— en què la dedicació a la nova Parròquia m'ocuparia tot el temps i em retindria totalment l'atenció.

Actualment no em vaga massa d'escriure per al RONSANA, almenys durant el curs. Per això en el número anterior no vaig escriure-hi res. Es que m'he anat comproment en coses i el temps el tinc pràcticament tot ocupat. Però, de fet, no és aquesta la dificultat principal que m'impedeix fer aquesta col·laboració. La vertadera dificultat és que ja em sento lluny de Sta. Eulàlia. Són dos anys de no viure-hi; dos anys d'estar incorporat en un altre lloc d'una manera total. I encara, com he durat tant!

Doncs, què ha passat? Ha passat la cosa més natural del món. Allò que passa quan hom canvia de lloc: que al començament, una mica per melancolia i una altra mica perquè encara no encaixa amb la gent que és nova per a ell, recorda tot sovint el lloc i la gent que ha deixat i sempre que pot hi fa una escapada; però, més endavant, quan sembla que es troba més bé en el nou lloc, perquè comença a conèixer la gent i ja té algunes amistats, i les responsabilitats són més nombroses, conscient de la seva obligació, deixa per al passat tots aquells records, per més agradables i satisfactoris que siguin, i viu el present en el lloc on es troba.

Perquè sapiguen que això no es la primera vegada que em passa, quan vaig començar a ser a Sta. Eulàlia (venia de Llerona) molts diumenges a la tarda anava allà,

al Casal, a passar la tarda amb els amics i coneguts; i quan hi havia alguna festa no hi faltava pas mai. I és que a Sta. Eulàlia m'avorria i a Llerona m'hi trobava molt bé. Això va durar fins que va començar a haver-hi ambient a la rectoria de Sta. Eulàlia (aquells adolescents que...); aleshores progressivament vaig deixar d'anar a Llerona.

Això mateix m'ha passat amb Sta. Eulàlia: al començament de ser-ne fora semblava que no me'n podia estar, i per això sempre que sabia que hi havia alguna activitat feia mans i mànigues per a venir-hi; però mica a mica, a mesura que m'he anat incorporant a Barcelona i a la nova comunitat de St. Isidor, he anat deixant de venir («avui no puc», «aquest dia tinc una reunió», etc.) fins que quasi ja no vinc mai. (Haig de reconèixer que Sta. Eulàlia m'ha costat bastant deixar-la).

Tampoc he pogut estar entre vosaltres en el sopar del RONSANA, i això que mai no hi havia faltat. Ja sabeu que les trobades sempre m'han agradat molt, però tinc una missa aquesta nit que em dificulta molt venir.

Tot i això Sta. Eulàlia sempre serà una part de la meua vida, com ho és Llerona, Riells del Fai i St. Vicenç de Montalt. Perquè sóc un home públic i perquè la meua missió és servir les comunitats amb les quals convisc, la meua història es teixeix de les històries d'aquestes comunitats en la part que em toca d'Església. Per tant, Sta. Eulàlia no s'ha esborrat de la meua memòria, sinó que l'he guardat amb els tresors de la meua història, perquè sé que no es pot viure del passat, ni fora del lloc que et correspon.

Jaume Abril

Ull viu i fora errades

Avui, en aquest número, inserim una mena de dissertació que vam fer la nit del sopar dels col·laboradors, subscriptors i amics de RONSANA, dins la qual vam posar múltiples dites catalanes traduïdes literalment al castellà (com molt bé podreu comprovar).

Per això, hem cregut adient remarcar que sovintament trobem traduccions que es fan (no per a fer una mica de barrila, tal com fou la nostra idea) literalment del castellà al català, la qual cosa palesa que molts traductors no s'esforcen gens i que ignoren que no es pot traduir mot a mot una llengua, sinó que cal buscar una locució correcta i que signifiqui correctament allò que diu l'altra llengua. Posarem alguns exemples.

Hem constatat, sobretot en diaris i revistes, l'expressió **en el successiu**, traducció literal de la castellana **en lo sucesivo**. Naturalment, tenim construccions més bones, que diem a cada moment i que cap català no ignora. Així, **d'ara endavant, d'avui endavant**, etc.

Un altre cas. Els castellans diuen: **Con arreglo a la ley...**, i molts tradueixen: **amb arranament a la llei...**, tenint en compte, és clar, que, en general, el mot castellà **arreglo** cal traduir-lo per **arranjament**. Però això no vol pas dir, com ja podeu comprendre, que cada vegada que trobem la paraula castellana **arreglo** la puguem traduir per **arranjament**. En molts casos, i aquest que hem assenyalat n'és un, cal buscar una altra expressió més ajustada. Així, en quant a la locució en qüestió, podem molt bé traduir-la per **conformement a la llei...**

Un altre. Hi ha persones (potser no moltes) que usen expressions com **les dotze i mitja** o bé **la una menys quinze**, traduccions igualment literals de les castellanques **las doce y media** o **la una menos quince**. Tots sabem la manera popular de designar l'hora que tenim els catalans, la qual ens permet, per cert, de precisar-la molt bé, i és usant la unitat fraccionària del quart: **mig quart, un quart, dos quarts, tres quarts...** Per això, considerem que les expressions esmentades cal traduir-les per **dos quarts d'una, tres quarts d'una...**

Un altre dia continuarem amb aquest —al nostre modest entendre— interessant tema. M.

Transportes Baró - Bonet

Barcelona:

Pallars, 129 - Teléfono 300 18 34
Ali-Bey, 51 - Teléfono 225 69 36

Sta. Eulalia de Ronsana: Casa Baró - T. 844 89 98
SANTA EULALIA DE RONSANA